

פְּרֻשֶׁת וַיִּקְרָא | תשע"ה

אָסוּר לְקַרְא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה | נָא לְשׁוֹר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיּוֹן

פְּרֻשֶׁת עֵינֵי חַמְדָּה

יוֹצֵא לְאֹרֶחַ ע"י בֵּית הַכְּנֶסֶת שְׂכֵנֵת ע"י חַמְדָּה - אֲבִשְׂרֵת צ"ו

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרֻשֶׁת וַיִּקְרָא - תְּפִלָּה גְּדוּלָּה מְקַרְבָּנוֹת

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה
יניב בן גילה
שמאל אימן בן אסתר זרי
שולמית ומרדכי דויטש וב"ב
מאיר ישראל בן רחל ברכה-
ליאור יהושע סומך וב"ב
יהודה אריה בן רחל ברכה
עינת בת רחל ברכה
רחל ברכה בת פדילה דליה
נעם יצחק בן רחל ברכה חי הפקות ואירועים
יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע
נטלי בת יונית
קסיר אפרים וב"ב
י.מ. ש. כדורי
אקבלי יוסף חיים בן נסי

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר
תהצה בתייה בת ימנה נינט
עמית בת טובה
חגית בת גילה
נתנאל בן ג'ינה
אילן בן ג'וליאט
ענת נעה בת מזל טוב

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי
אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי
סיון בת אסתר
דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א
מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא
ימנה ניצרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים
מרדכי ניצרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים
מאיה בת עדי
גילה בת אקבאל- בריאות ואריכות ימים
אסתר בת סוליקה
מזל בת חנה
יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים
נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל
אקבאל בת נושפארין שירה שילת בת אורלי
תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל
מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה
יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה
שולו בן מזל פתימה אליהו בן מאיה
יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה
מישא אסתר בת זוהרה שאול בן סילביה
דוד בן מיה יעקב בן אסתר
עינת בת רחל ברכה כל עם ישראל

"אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן לַה' מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן וְכוּ' אִם עָלָה קָרְבָּנוֹ מִן הַבְּקָר זָכַר תְּמִימִים יִקְרִיבוּ" (ויקרא א, ב-ג)

תמימים, לא בעל מום, שלא כמו בתפילה, ששם גם בעל מום יכול.

ועוד, שהקרבת הנימ בעלי כללים, וישנם מגבלות של זמן ושל מקום, ואלו התפילה יכולה להיאמר בכל עת ובכל שעה ואינה נתונה לשום מגבלה.

בספר גאון וחסיד מסופר, כי באחד הימים הפסיד יהודי בדין תורה שערך עבורו רבי לוי יצחק מברדיטשוב. אותו יהודי היה גס רוח, והפסיקה כנגדו הכעיסה אותו מאוד, עד שאיים הלה לגשת לפרץ העירה ולהלשין לפניו על רבי לוי יצחק, מתוך כוונה להעליל עליו עלילות שווא, אשר יחייבו אותו בעונשים כבדים.

כששמע רבי לוי יצחק את האיומים, הוא פנה אל אותו יהודי והאיץ בו: "נו, נו! לך גש ותלשין מיד!".

החוה היהודי בידו לעבר השמים השחורים, ואמר: "כעת מאוחר, אינני יכול לגשת עכשיו, שהרי הפריץ כעת ישן, והוא עלול להתרעם עליי על שהערתי אותו והפרעת את שנתו".

אמר לו רבי לוי יצחק בתגובה: "הפריץ שלך ישן, אבל בעל הבית שלי הוא נמצא בין ביום ובין בלילה ותמיד יכול אני לגשת אליו!".

בברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

אמרו חז"ל (סוטה ה ע"ב): "אמר רבי יהושע בן לוי: בא וראה כמה גדולים נמוכי הרוח לפני הקב"ה, שבשעה שבית המקדש קיים, אדם מקריב עולה- שכר עולה בידו, הקריב מנחה- שכר מנחה בידו.

אבל מי שדעתו שפלה, מעלה עליו הכתוב, כאילו הקריב כל הקרבנות כולם. שנאמר "זָבַחְי אֱלֹקִים רוּחַ נְשָׁבָרָה (תהלים נא, יט)". ולא עוד, אלא שאין תפילתו נמאסת, שנאמר "לֵב נְשָׁבָר וְנִדְכָּה אֱלֹקִים לֹא תִבְרָה (תהלים נא, יט)".

אומר בעל י'לקוט אפרים: למדים אנו מכאן, שתפילה גדולה יותר מהקרבת, שהרי כהן בעל מום אינו יכול להקריב קרבנות, ואילו להתפלל הוא יכול, ולא עוד שלתפילתו יש ערך יותר מתפילת אדם אחר. וזאת בשל היותו נכה בעל מום, כי רוחו נמוכה בשל כך, ו"זָבַחְי אֱלֹקִים רוּחַ נְשָׁבָרָה (תהלים נא, יט)".

זהו שכתוב כאן בפסוק: "אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן לַה' (ויקרא א, ב) - אם אדם מקריב "מִכֶּם"- מעצמו, שזו תפילה, והתפילה הזו היא בבחינת "זָבַחְי אֱלֹקִים רוּחַ נְשָׁבָרָה (תהלים נא, יט)", הרי שזה קָרְבָּן לַה'.

"אם עלה קָרְבָּנוֹ מִן הַבְּקָר זָכַר תְּמִימִים יִקְרִיבוּ (ויקרא א, ג)", צריך שהקרבת יהיה

21/03/2015		א' ניסן תשע"ה	
פרשת ויקרא			
הפטרה: "כה אמר"- יחזקאל מ"ה ושיני פסוקים משמים כסאי			
ר"ת	יציאה	כניסה	י"ם
19:10	18:28	17:15	
19:07	18:25	17:33	ת"א
19:09	18:26	17:34	חיפה
19:09	18:27	17:34	ב"ש

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן כוכבה ז"ל	העלון מוקדש לרפואת יצחק בן פנינה הי"ו ולע"ג ראובן עמנואל חיים בן סימה שירין	רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ולידל אהלחן רפאל בן איריס	זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניצרי בן ימנה וגלית בת מסודי
--	---	---	--

אדם הרוצה להשתמש בפסח באותם כלים שמשתמש בהם כל השנה, האם רשאי וכיצד?
להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

? **שאלה**
! **תשובה**

- **סכומים מטבח**- יש אפשרות להשתמש על ידי הגעלה. הווי אומר, שנותן סיר עם מים ע"ג האש, ובשעה שהמים מבעבעים נותן לתוכם את הסכום. ותיכף לאחר מכן שוטף במים קרים.
- **פלאטה חשמלית**- די שיערה עליה מים רותחים ישר מן הקומקום, לאחר שרתחו המים. ולאחר שינקה היטב את הפלאטה מכל חשש חמץ.
- **מחבת**- די בהגעלה, שנותנה לתוך מים רותחים. אולם אין הדברים אמורים במחבת מסוג "טפלון" שלא מועיל לה הכשר וחיוב לקנות חדשה לפסח.
- **סירים**- היות שמבשלים בהם גם חמץ, חייבים להכשירם על ידי הגעלה במים רותחים. וקודם לכן חייב לרחצם היטב ולנקותם מכל לכלוך.

כְּדֵי שֶׁלֹא לְבִי־שׁ

עד כמה רבותינו נזהרו לבל יביישו את הזולת- זאת לא ניתן לשער. אולם עד כמה גדולה הייתה מעלתם, שהסכימו להתבזות כדי שאחרים לא ייפגעו - זאת ניתן ללמוד מהסיפור המופלא הבא, אותו סיפר הגאון רבי שלום מרדכי הכהן שבדרון זצ"ל המכונה המהרש"ם מברז'אן:

מנהגו של הגאון ר' יחזקאל לנדא (בעל ה'נודע ביהודה') היה לעמוד בשעת קריאת התורה ליד השולחן. כאשר קיבל את מינוי הרבנות בפראג, ראה, כי בשעת קריאת התורה הגבאי החזיק לוח, שעליו כתובות ברכות התורה. ובכל פעם כשעלה לתורה אדם שלא ידע את הברכות בעל-פה, הוציא הגבאי את הלוח מתחת המפה והניחו לעיני העולה, כדי שיוכל לברך ולא יטעה.

הרגיש ה'נודע ביהודה', שישנם כמה אנשים שנעלבים ומתביישים ממנהג זה. מחד גיסא, לא רצה לבטל את המנהג, שהרי יש בו תועלת, עבור אלו שלא יודעים את הברכות על-פה ואם יבטל לגמרי - הם עלולים לטעות בברכות ולהתבייש עד מאוד. אך מאידך גיסא, הם מתביישים ונעלבים ממנהג זה.

חשב רבינו ולבסוף מצא עצה לשמור על כבודם של המתביישים: כשעלה הוא עצמו לתורה, לחש באוזני הגבאי: "הואל נא להניח לפני את הלוח עם הברכות". קמו לרבינו ה'נודע ביהודה' מתנגדים בקהילה, שהפיצו את השמועה, שאפילו לברך על התורה בעל-פה הרב אינו יודע...

אולם, כאמור, הצדיק נהג כך תמיד לברך את הברכות מתוך הלוח, ועשה הכל כדי לשמור על כבודם של כל אלו העולים לתורה ואינם יודעים לברך בעל פה והיה מוכן לספוג ולסבול את טענותיהם והביזיונות של המלעיזים והמתנגדים, ובלבד שלא יתבייש מאן דהוא.

דְּאָגָה לְזוּלַת

אי אפשר שלא להתפעל ולהתפעם לגודל מעלת רבותינו, עד כמה חשו הם בדאגה לזולת. מסופר כי פעם אחת בליל שבת, הגיעה אשה אחת אל בתו של הגאון ר' מאיר מיכל רבינוביץ מוילנא, בעל 'המאיר לעולם', ושאלה בפיה. חשה היא כאב גדול בשיניה ומבקשת לדעת, אם מותר לה ליטול תרופה כדי להרגיע את כאבה.

הבת פנתה לאביה ופרשה את שאלת האישה. לאחר שהרב עיין מעט, לא הצליח, לצערו, למצוא לה היתר כלשהו. שמעה האישה את תשובת הרב בעניינה בפחי נפש. לאחר שיצאה מביתו, ישב הרב והעמיק בתלמודו, עד שמצא לה היתר כדי להקל את סבלה הרב. מכיוון שבתו לא שאלה לשם ולכתובת מגוריה של השואלת, חזר הצדיק בעצמו באותו לילה בכל בתי העיר, עד שמצא אותה והודיע לה בשמחה, כי מצא לה היתר ליטול דבר מה על מנת להקל את יסוריה.

אי"ה גם השנה יהא ניתן להשיג מצות מהודרות בנוסח ספרדי (עבות ורכות) בהשגחה מהודרת.
למעוניינים, נא לפנות לרב אליהו פנחסי שליט"א בטל" 052-6329144
מניסיון שנים עברו, אותם שלא נרשמו מראש אזל עבורם המלאי!

הַקְדַּשְׁת הָעֵלּוּן

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון,
חזרה בתשובה וכו"- נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

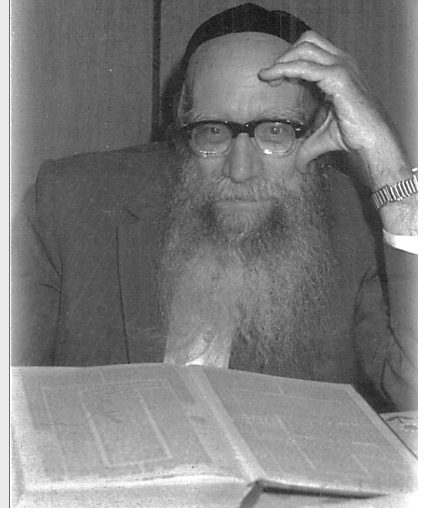
לְשִׁאלוֹת בַּהֲלָכָה

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל" 052-6329144

מְנוּיִים

לקבלת העלון חנם ב-email
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PrineEH@gmail.com

המקובל הגאון חכם רבי ששון עבדול עזיז מזרחי זצ"ל - נולד בשנת ה'תרע"ד (1914). בצעירותו למד ב"מדרש בית זילכה" בעירק. משחר נעוריו ניכר, שנועד לגדולות, גאון בנגלה ובנסתר. בהיותו כבן 13 שנים החל בלימודי תורת הקבלה. לאחר נישואיו נהג כמנהג בני עירו, ללכת וללמוד ברצף מצאת השבת ועד לערב שבת קודש, ורק לכבוד שבת היה מגיע לביתו, כאשר בכל לילות השבוע היה ישן על מחצלאות בבית המדרש.

בשנת ה'תשי"ב (1952), בהיותו בן 38, עלה לא"י וקבע מקום מושבו בירושלים. ענותן מופלג. אפילו שכניו לא הכירו בערכו וחשבו, שמדובר באדם פשוט, שאינו יודע כלום בתורה. נהג לשבת באחת מפילות בית המדרש שבישיבת "פורת יוסף" בלבוש פשוט כאחד העם, ולעסוק בתורה בעיון רב ובהתמדה מיוחדת. מדי פעם פנה בענווה למרן ראש הישיבה ר' יהודה צדקה זצ"ל והביע בפניו את קושיותיו. כך הכיר ראש הישיבה בגדלותו, ולאחר זמן קצר ביקש ממנו, שילמד עמו בחברותא. בסוף לימודו עסק במזכירות, כדי שייחנה מיגיע כפו.

במשך שמונה שנים התגורר רבינו עם אשתו בלונדון, הוא נסע לשם כדי ללמד את בניו של הנדיב ר' סלימאן דוד ששון זצ"ל, שהיה ידיד אמת לישיבת 'פורת יוסף' (עפ"י בקשתו ר"י ר' יהודה צדקה זצ"ל). לאחר שובו לארץ נשאר בה עד יומו האחרון. **בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. בעל אהבת ישראל עצומה.**

הצדיק לא זכה לזרע של קיימא. תלמידיו הקימו כולל אברכים "ברכת ששון", כולל "אשמורת הבוקר" וכולל "יום שישי". נפטר בערב שבת הגדול, ז' ניסן ה'תשנ"ח (1998). חי כ-74 שנים. ציונו בבית העלמין "סנהדריה" שבירושלים.

אביו: ר' בנימין ציון. **אמו:** מרת צ'חלה. **אשתו:** מרת סעידה תחיה. **מרבתי:** המקובל ר' יהודה פתיה זצ"ל. **חכם ר' משה יהושע זצ"ל.** **מתלמידי:** המקובל הרב שמואל דרזי זצוק"ל. **חברותא:** ר' יהודה צדקה (במשך כ-30 שנים למדו יחד). **מספריו:** **באתי לגני** - קבלה (4 חלקים). ארי במסתרים - סיפור מסכת חיי.

ברכות הצדיק עשו רושם בשמים. פעם נכנס לרבינו אדם, שהיה צריך לעבור ניתוח להוצאת אבנים מהכליות וביקש מרבינו ברכה, שהניתוח יעבור בשלום. להפתעתו המרובה אמר לו הצדיק בזו הלשון: "ויגל את האבן", וראה זה פלא, כשהלך לבצע את הניתוח ערכו הרופאים בדיקה נוספת טרם הניתוח, ולפילאתם הרבה גילו, שהאבן נעלמה כלא הייתה והלה חזר לביתו שמח וטוב לבב.

על העובדה שהרב ניחן ברוח-הקודש, יעידו הסיפורים הבאים: פעם באו לבקש מרבינו ברכה עבור אדם חולה מסוכן. בד"כ כאשר היה שומע זאת, היה רושם את שמו, ושם אימו ומתחיל להעתיר ולהתפלל עבור החולים. אולם הפעם שלא כדרכו התחמק ואמר: "בשביל מה נברך?". כל הפצרותיהם עלו בתוהו. כשיצאו מעם פניו **נודע להם, שכבר בשעה שבאו לבקש את הברכה - לא היה החולה בין החיים.** רק עכשיו הבינו למפרע כוונת רבינו באומרו: **"בשביל מה נברך?"**.

בפעם אחרת, כאשר הגיע אברך חשוב לרבינו וביקש ברכה לזכות בזרע של קיימא, בירכו הצדיק בחום: "תזכה לזרע של קיימא", כך חזר הדבר פעמים מספר. פעם אחת כשבא אליו שינה רבינו את לשונו ואמר לו: **"תזכה לבנים זכרים"**. ואכן ברכתו נתקיימה במלואה, **לאחר זמן קצר נפקדה אשתו בתאומים "בנים זכרים" בריאים ושלמים.**

אהבת הזולת אצלו הייתה מופלאה ביותר. בעת שפקדו את ביתו אנשים לקבלת עצה וברכה, ישב ושמעם בנחת ובקשב רב, והיה חש בצער של היושב מולו, כאילו זהו צערו האישי. בחור ישיבה חשוב ניגש פעם לרבינו בבקשה, שיתפלל עבורו לזיווג הגון, שאלו לשמו ולשם אימו, ברכו ופטרו לשלום. לאחר מספר שנים הבחור עדיין לא התחתן ופגש שוב ברבינו וביקש ברכה לזיווג הגון, בהזכירו את שמו ושם אמו. תוך כדי דיבור הוציא רבינו דף מכיסו והראה לו, ששמו מופיע בדף, ואמר לו: **"לפני מספר שנים היית אצלי וביקשת שאתפלל עליך לזיווג הגון, מאז אני עדיין מתפלל בעדך"**.

אברך תלמיד חכם הגיע לבית רבינו, וביקש ממנו שיתפלל עבור בנו החולה זמן רב במחלה מסוימת. לאחר מספר שנים פגש הבן ברבינו וביקשו שיתפלל בעבורו, נענה רבינו והשיב לו: **"מאז שאביך היה פה, אני מתפלל בעדך ומזכירך בתפילתי"**.

יצל כל רגע פנוי ללימוד התורה. נמנע מלהשתתף בשמחות אפילו של מקורביו, בגלל ביטול תורה. אפילו לא הסכים לשמש כסנדק, משום שזמנו היה יקר וחשוב. נהג במשך כל ימי חייו, ואפילו בימים שסבל מייסורים קשים, ללמוד במשך כל הלילה בשני לילות בשבוע: בליל שישי ובליל מוצאי שבת.

על העובדה שרבו שלט במכמני התורה ועל ענותנותו המרובה יעיד הסיפור הבא: פעם אחת בבית-הכנסת התחולל ויכוח בין מספר ת"ח לגבי הלכה מסוימת. רבינו ישב בהצנע ולא התערב בוויכוח כלל. כשיצא מבית הכנסת בגמר התפילה, שאלו אחד מתלמידי חכמים: "מה כבודו אומר לגבי הלכה זו?", השיבו רבינו את ההלכה עם המקורות בספרי הראשונים והאחרונים בבקיות עצומה, וציטוט מורחב של כל דבריהם. כששמע זאת הלה, פתח את כל הספרים שהזכיר רבינו ומצא ממש כדבריו. **עיקר התפעלותו הייתה, שרבונו ציטט מילה במילה את לשון ספרי הפוסקים.**

זְהִירוֹת מְלַבֵּי־שׁ וּלְבַזּוֹת אֶת הַזּוֹלָת

כידוע בהקרבת הקורבנות, כאשר נוצותיהן של היונה או התור באות במגע עם אש - ריח רע מאוד מתפשט באוויר. ואם כן, יש להבין, מדוע התורה הקדושה אינה מחייבת הסרת הנוצות בטרם הקרבת העוף? אלא מדובר בקורבן שהעני מביא. מאחר שכך, אילו התורה הייתה מצווה להסיר את הנוצות - אזי לא מספיק שהעני מתבייש באותו קורבן קטן, שהוא מסוגל להביא בשל בעיות ממוניות, **הסרת הנוצות תקנה לעוף מבט אומלל עוד יותר, והיונה תראה קטנה עד מאוד לאחר הסרת פלומת הנוצות המעטרות אותה.** לפיכך חסה התורה הקדושה על העני, ועל אף הריח הרע שיתקבל בהקרבת העוף עם הנוצות - עדיף שהעני לא יתבייש במצבו ויתבזה מן הסובבים אותו.

להלן סיפור המעובד מהספר "**נפשי תידום**", מעשה נפלא הממחיש עד כמה צריכים אנו זהירות יתירה בכבוד הבריות, כשם שהתורה הקדושה חסה על כבוד הבריות, ואם חלילה אין אנו זהירים בכך - עלולים אנו ללקות ל"ע בגין מעשינו. ומעשה שהיה-כך היה: השעה רבע לתשע בערב, והחתן עדיין לא הגיע לאולם. אחדים מבני משפחתו, שלא ידעו מרחשי ליבו, גם נוכחו במקום. בשעה תשע נצצו הדמעות בעיני הכלה, והוריה מודאגים ודרכים, שמא אירע לחתן מקרה אשר בגינו נבצר ממנו להגיע ליום המאושר בחייו. הייתה זו תקופה, כאשר בבתיים לא היו מכשירי טלפון בשל מחירם הגבוה, ולכן לא היה ניתן להתקשר לבית ולנסות ולראות מה אירע.

גיסו של החתן, איש ישר ונעים הליכות, החליט לסייע בנידון, ולפיכך נסע במהירות לבית החתן. מה הופתע הגיס לגלות את החתן בביתו, כאשר לבוש הוא בגד יום-יומי. הוא פנה אליו באומר: "מדוע אתה כאן? כולם מחכים לך בבית אבי הכלה! כולם מודאגים עד מאוד". אולם החתן הכריז בפניו: "**אינני רוצה אותה! אי אפשר לסבול את המשקפיים העבים הללו, שהיא עונדת על עיניה!**"

הגיס גער בו, אך ללא הועיל. הוא אף שאלו, האם התייעץ עם 'דעת תורה' בטרם הגיע להחלטתו הפזיזה, ובמיוחד בשל העובדה, שלא בישר זאת למשפחת הכלה. אך הלה היה מקובע בהחלטתו ולא הבין את חומרת מעשיו. הגיס חוזר לאולם, השעה כבר עשר, ומתוך מבוכה ובושה גדולה מנשוא, מסר בחוסר אונים את הבשורה המרה לאבי הכלה: "**לא תהיה חתונה-החתן חזר בו מהחלטתו.**"

אי אפשר לתאר את הבושה, הכלימה והביזיון של הכלה ובני משפחתה בפני אולם מלא אורחים, ידידים ושכנים. הון תועפות הושקע בשמלה של הכלה ובשולחנות העמוסים כל טוב. ההשקעה, יחד עם שעות של עבודה, המון תקווה וציפיות לטוב, ירדו לטמיון. **הכלה פרצה בבכי מר, וכשלו ברכי אימה.** אביה גייס את כל כוחות האיפוק. איזו בושה! איזו חרפה!

גיס החתן יחד עם הרב, שאמור היה לסדר את הקידושין, ניסו לעודד ולשכך את הכאב במקצת: "היא עוד תמצא טוב ממנו. גם זו לטובה"- והם צדקו. **כעבור שמונה חודשים הכלה קיבלה הצעה העולה על החתן הקודם מכל הבחינות, גם רוחניות וגם גשמיות.** בעת כתיבת שורות אלו, היא סבתא מאושרת, שכבר צברה למעלה מארבעים שנות נישואין מתוקות מדבש עם בעלה, איש מכובד ומצליח. עד כאן סיפורה של הכלה. סוף טוב-הכל טוב.

גם החתן מצא אחרת, כביכול נאה מן הראשונה ובלי משקפיים. והנה, מספר חודשים לאחר החתונה חלה הרעה בראייתה של **אשתו והיא נזקקה למשקפיים.** כעבור שנה נולד להם, במזל טוב בנם הבכור. **הילד נולד ל"ע עם פזילה חמורה בשתי עיניו ונזקק לטיפולים יקרים ולניתוחים במשך שנים, וגם הרכיב משקפיים עבים.**

צריך לציין, שמעולם החתן לא פייס את הכלה הראשונה ואת משפחתה, וכאמור, מעולם לא התייעץ בדעת תורה. עשרים וחמש שנים חלפו לאחר שהשאר כלה בזויה ואומללה זו וחזר בו מן החתונה, הוא חצה כביש כהולך רגל ומכונית פגעה בו והעיפה אותו **למרחק של עשרות מטרים.** בעל המעשה שכב בטיפול נמרץ חסר הכרה. הרופאים הודיעו למשפחה, שאם יחיה, קרוב לוודאי, כי יישאר "צמח".

בחסדי שמיים יצא הוא מכלל סכנה, אך נגרם נזק בלתי הפיך למרכז המוח החלק השולט על הראייה. כשהתעורר, ראייתו הייתה מטושטשת ביותר. **למשך כעשר שנים נוספות ראה דמויות כפולות.** עיניו היו חשוכות מרפא ושום משקפיים לא יכולים היו לעזור לו. עוד יותר גרוע, ראייתו הכפולה הייתה מעייפת, מתסכלת ומרגיזה אותו מאוד עד ליומו האחרון. כך נידון המבזה ל"ע **בחרב חדה של מידת הדין.** והמתבזה יצאה לחיים טובים ומאושרים.

בשורה טובה- קול דעת תורה למעוניינים לשמוע שיחות נפלאות ומחזקות

מאחד מתלמידי מרן הרב שלמה זלמן אוירבך זצ"ל טל' 050-4135745

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל
הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל
אביבה בת אירין ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
יצחק בן חביבה ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
חי יזיז בן קלרה ז"ל
יוסף בן סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
יעקב בן סלימה ז"ל
ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה
מישא אסתר בת זהרה ע"ה
אברהם בן דינה ז"ל

הרב שבתי בן אסתר אטון זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
גאולה בת טובה ע"ה
עמירם בן דבורה ז"ל
הרב עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל
דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
דב בן מזל ז"ל
סוליקה בת עישה ע"ה
סלים בן פרחת ז"ל
לטיף בן פרחת ז"ל
דניאל רפאל בן חגית ז"ל
יהודה בן סעידה ז"ל
כל נשמות עם ישראל

לע"נ
תנצב"ה

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל
הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל
אסתר בת בלה ע"ה
נעמי בת כותן ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
צדיק חכם בן חזלה ז"ל
שני בת אסתר ע"ה
מסודי בת חביבה ע"ה
יונה בן סעדה ז"ל
ברכה בת מרדכי ע"ה
יפה בת רבקה ע"ה
שרה בת מורברי רחל ע"ה
אלון בן סעדה ז"ל

הרב שמואל בן שמחה דרוזי זצ"ל
הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל
שמואל בן רבקה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
אביחי בן אסתר ז"ל
נעימה בת גורג'יה ע"ה
דוד בר חסיבה ז"ל
מסעוד בן יקוט ז"ל
שמעון בן שמחה ז"ל
ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל
אורה בת נעימה ע"ה
שמעון בן חנה ז"ל
גורג'יה בת נעימה ע"ה